

Terzijde van de weg van Torhout naar Oostende, iets voorbij het grafelijk slot van Wijnendale, stond een hoeve, die bewoond werd door pachter Edmond Mortelmans en zijn gezin, bestaande uit Melania, de bavin, en uit twee zonen. Louis, de oudste, telde negentien jaar en Theophiel twaalf. De boer, ofschoon geen eigenaar der boerderij, zat er warmpjes in en hij zou gemakkelijk van zijn goed hebben kunnen leven in een der omliggende dorpen of te Torhout.

Twee dagen na de aanslag bij de Schout, 's avonds, zat het gezin rond de avonddis. De koewachter Door en de knecht Stien werden ook tot de familie gerekend en mengden zich in het gesprek, dat als naar gewoonte nogal levendig was.

Eensklaps werd op de deur geklopt.

— Wie daar? vroeg Edmond, want al was het nog maar zeven uur, toch verwachtte men nu geen bezoekers meer.

— Goed volk! klonk het antwoord.

— Dat is geneesheer Vermeulen, zei de pachter en snel deed hij open.

Een grote, dikke man trad binnen, gevolgd door een mooi meisje.

— Hoe later op de avond, hoe schoner volk! zei de eerste, terwijl hij op de tafel toetrad, een homp brood greep en een flinke beet deed.

— Maar papa, zei het meisje zacht verwijtend.

— Altijd hongerig, antwoordde de zonderling, terwijl hij uit alle macht het brood knauwde.

— Ach, jonkvrouw Mathilde, wij kennen de heemeester, sprak de pachter. Hij is de beste man van het land, maar zoals alle goede mensen heeft hij een klein gebrek: hij is altijd hongerig. Maar beter aan de bakker dan de geneesheer, zeg ik altijd, wanneer mijn jongens moeders broodkast ledigen.

— Dat ben ik niet met u eens, riep de bezoeker, die, zoals we reeds hoorden, heemeester was, elk zijn deel, zeg ik altijd. En meteen nam hij een stuk spek, dat dezelfde weg opging als het brood.

— Maar, hernam de pachter, men heeft u toch niet wijs gemaakt, dat een der mijnen of ik de dokter nodig hebben?

— Gij mij nodig hebben, gij met uw bolle rode wangen en dikke buik! En ook de bavin en de jongens blaken van gezondheid. Neen, neen, ik zal u geen pillen of poeiers doen slikken, wees maar gerust. Maar eerst wat eten en dan praten. Ik ben uitgeteerd.

— Dat zou men anders niet zeggen, spotte de boer, want ge ziet er, zoals altijd, welgedaan uit. Maar, juffrouw Mathilde, waarom neemt ge toch geen stoel? Ge kent ons genoeg om te weten, dat we geen plichtplegingen wensen.

— Ach, baas Edmond, antwoordde het meisje, we moeten dadelijk vertrekken. We zijn reeds zo laat en, zo vader naar mij geluisterd had, hij zou regelrecht naar de stad gereden zijn.

— Ik viel bijna flauw van de honger! riep de geneesheer, die nog niet van plan scheen zijn maal te eindigen.

BAKELANDT

OP LEVEN
EN DOOD

Uitgeverij De Persgroep
Amsterdam, 1999

ISBN 90 201 40000 0

— Vader werd deze namiddag, zo ging het meisje voort, bij een arme weduwe geroepen aan de zoom van het Geuzenbos. Daar het een schone dag was voor deze tijd besloot ik hem te vergezellen.

— Nu kan het gaan, zei de heelmeeester, de laatste prop brood wegduwend. Ik zal thans eens een pijpje aansteken en dan gaan we wat klappen.

— Maar vader! riep Mathilde angstig uit. Het wordt laat en de wegen zijn onveilig.

— Meent ge dat mijnheer Bakelandt om zeven uur reeds op jacht gaat? sprak haar vader lachend.

En tot de boer voegde hij er bij :

— Ik ben niet alleen gekomen om mijn opspelende maag te voldoen, maar wilde u eens spreken over een nieuw paard. Weet ge er soms een te koop? Mijn knol is het villen niet meer waard en ik vrees, dat ik op de een of andere avond hem zelf eens naar huis zal moeten trekken.

— Bij Van Bulcke staat er een schone vos, zei Louis, de oudste zoon, die tot nu toe het stilzwijgen bewaard had, doch geen oog had afgelaten van de schone Mathilde.

— Bij Van Bulcke? herhaalde de bezoeker. Is dat de hofstede voorbij de Posthoren nabij Eernegem?

— Dezelfde, hernam Louis. Verleden week reed ik met Charles Van Bulcke van de markt terug en toen vertelde hij het mij.

— Dan ga ik daar morgen eens op af, want wacht ik te lang, dan is hij misschien gevlogen. Mijnheer Bakelandt mocht eens een goed paard van doen hebben.

— Ge spreekt nog al luimig over de roverkapitein, zei de boer ernstig.

— Och, hij heeft mij niets in de weg gelegd, ofschoon ik 's avonds en 's nachts nog al eens op stap ben. Ik denk dat hij heelmeeesters ontziet.

— Maar vader, ge zijt toch te roekeloos! riep Mathilde angstig uit. Hoe dikwijls verbeid ik met de grootste onrust uw thuiskomst. Helaas! ik heb geen moeder meer, zo ik nu ook eens mijn vader verloor...

Op hetzelfde ogenblik werd er luid op de deur geklopt.

— Wie daar? riep de baas.

— Is dokter Vermeulen hier? klonk het van buiten.

De baas deed de deur open en een klein mannetje sprong verschrikt binnen, roepende :

— Dokter, kom rap mee, er is een mens vermoord, maar misschien leeft hij nog!

— Een mens vermoord! klonk het als uit één mond.

— Waar is dat gebeurd? vroeg de heelmeeester.

— Niet ver van Eernegem, in de bossen; het schijnt een koopman te zijn. De geneesheer was reeds opgestaan.

De boer en zijn oudste zoon maakten zich gereed om mede te gaan.

— Laat mij alleen gaan, ried mijnheer Vermeulen. Deze vriend rijdt mee en als mijn dochter hier blijven mag, kom ik haar praks halen.

— Vader, ik laat u niet alleen! riep het meisje.

Maar of het meisje ook bad of smeekte, de geneesheer bleef onverbiddelijk. Hij kustte haar innig en snelde de deur uit: een ogenblik later rolde het rijtuig

weg.

— Wat zullen we nu straks horen ? zei de boerin. God geve dat de arme man nog leve en gered moge worden !

De boer had gaarne de heelmeeester vergezeld, maar uit ontzag voor vrouw-lief was hij gebleven. Bitter gestemd, zei hij :

— De Fransen kunnen wel onze zoons en onze goederen roven en ons allerlei belastingen opleggen, maar een handvol rovers uit de weg ruimen, dat gaat hun macht te boven ! Of denken zij wellicht, dat wij maar een barbaars volk zijn !

— Zouden de gendarmen ons van de rovers niet kunnen verlossen ? vroeg Mathilde.

— Ze zijn maar gevieren, antwoordde Edmond, en ge ziet, Bakelandt vreest hen niet. Want dezelfde dag, dat de ruiters hem zoeken, pleegt hij een stoute aanslag bij een gerechtsdienaer in de nabijheid van het dorp, waar de Fransen verblijven en in de kom van een volkrijke gemeente. Dat is spotten met het gerecht en met alles.

De tijd verliep zonder dat de heelmeeester terugkeerde.

Het was nu al negen uur.

— Waar blijft vader toch ? zei Mathilde verontrust. Als hem maar geen ongeluk overkomen is !

— Zal ik de heelmeeester tegemoet rijden ? vroeg Louis, terwijl hij schielijk opstond.

— O, als ge dat zoudt willen ! sprak het meisje blij. Ik zal u vergezellen.

Het denkbeeld, het lieve meisje te mogen vergezellen, lachte Louis zeer toe, maar vader verstoorde dit schone plan, door te zeggen :

— Neen, mejuffer, ge moogt mijn huis niet verlaten. Uw vader zou boos zijn op mij. Ik vind het goed dat Louis uw vader tegemoet trekt en zo Stien wil, kan hij met hem gaan. Maar voor u zou zulk een tocht noodlottige gevolgen kunnen hebben.

Hoewel hij er geen lust in had en liever in zijn bed gekropen ware, durfde de knecht niet weigeren, de zoon des huizes te vergezellen.

Beide jongelieden wapenden zich met een dikke wandelstok en verlieten de hoeve.

Het was daarbuiten schuw weer. De felle wind zweefte de hoge slanke populieren op het hof en gierde met veel geraas door de bomen langs de weg.

Geen van beide voelde zich op zijn gemak. Louis had zonder nadenken, en alleen om het schone meisje te behagen, zijn diensten aangeboden, maar nu op deze eenzame weg, waar de wind in de bomen en hagen allerlei akelige geluiden verwekte, terwijl het onzeker licht van enige sterren alles zo spookachtig deed uitkomen, drukte iets angstigs hem nede :

— Wat is dat ginder ? vroeg Stien gejaagd.

— Ik zie niets.

— Daar voor ons aan de kant van de weg.

— Het is een boom.

— Ik zie geen takken en het is niet hoog genoeg ook.

— Och ik weet het al, het is het stuk van de boomstam, die deze zomer door de bliksem getroffen werd.

— Ja, ge hebt gelijk, maar ik zeg, dat het verduiveld dom is, om bij nachte langs de weg te lopen, als men van niets hoort dan van moorden en doodslaan. Laten wij terug keren, in de stal wat blijven en zeggen, dat wij de dokter niet gezien hebben.

— Maar het meisje ? Stien ! Hebt ge niet bemerkt hoe ongerust Mathilde is ?

— Alles goed en wel, maar ik weiger mijn lichaam bloot te stellen aan moordenaarsmessen voor een ander. Moet men nu van Eernegem naar hier komen lopen om een vermoorde ? Dood is dood en mijnheer Vermeulen zal hem niet meer levend maken.

— Maar hij was misschien nog niet dood.

— Wellicht niet, toen de man hem verliet, maar zeker toen hij terugkeerde. Wie door Bakelandt getroffen is, vertelt het niet meer voort.

— Maar niemand zegt, dat dit Bakelandts wer^l is.

— Neen, niemand was er bij. Maar ieder kan dit wel raden. En bovendien, het kan mij niet schelen, of dit Bakelandts werk is, ja of neen, doch ik zet geen stap meer verder. Straks gaat het nog regenen en ik ben niet van plan, door zulk een hondenweer een nachtelijke wandeling te doen naar Eernegem.

— Dan ga ik alleen.

— Dat moet gij weten. Dan kan uw vader straks komen om naar uw lijk te zoeken. Ik heb geen lust om daar in een gracht wreed te sterven.

Op hetzelfde ogenblik weerklonk een schrill gefluit.

Zonder na te denken, zonder elkander een woord te zeggen, keerden beide jongelieden om, wierpen hun blokken uit en snelden als razenden naar de hoeve.

Zij gunden zich de tijd niet om stil te staan en adem te scheppen, maar ijlden zonder te vertragen tot voor de deur van hun woning.

— Open, doet open ! riep Louis.

— Moordenaars, rovers ! gilte de knecht.

De deur vloog open, de vluchtelingen stormden binnen en de boer grendelde de deur stevig, uitroepend :

— Wat is er ?

Het duurde geruime tijd eer Louis en Stien hun wedervaren konden vertellen.

— Hebt ge niemand gezien ? vroeg de boer.

— Wij hebben niet gekeken ook, zei Stien.

— Maar was het niet het gefluit van de wind door de bomen ?

— Bij mijn ziel, neen ! Zo heb ik de wind nooit horen huilen en gij, Louis ?

— Neen, het was geen gerucht van de wind, maar een schrill gefluit door mensen verwekt.

— Ach ! zouden de moordenaars in de streek huizen ? riep de moeder.

— Ik zal zien of alle deuren gegrendeld zijn, en ook de geweren in orde brengen. Stien, van nacht maar in huis, want het ware onvoorzichtig in de stal te slapen, sprak de boer.

— Voor geen duizend kronen sliep ik in de stal, baas, hernam de knecht. Dat akelig gefluit klinkt nog altijd in mijn oren.

Mathilde weende over haar vader en, had de boer er zich niet tegen verzet, het meisje zou op zoek gegaan zijn naar haar vader.

— Wees verstandig ! riep de pachter. Zo ge in handen van slecht volk moest

vallen en uw vader om u kwam, wat zou ik moeten zeggen, om zijn wanhoop te stillen? Bovendien, uw vader is voorzeker nog te Eernegem, om zijn beste zorgen aan het slachtoffer toe te dienen.

— Maar als hij terugkeert, valt hij de rovers in handen!

— Maar hij zal in het midden van de nacht niet terugkeren, vooral nu er een moord gebeurd is en hij u veilig bij ons weet.

Mathilde liet zich enigszins troosten. Men gelooft zo gaarne, wat men vurig hoopt.

En na het avondgebed, door de moeder voorgelezen en door de leden des huizes nagesproken, ging het meisje naar de kamer, waar de gastvrije boerin haar een bed gespreid had. Ook de anderen zouden ter ruste gaan, met uitzondering van de boer, die tot twaalf uur waken wilde en alsdan zijn oudste zoon roepen moest. Deze had tot taak tot drie uur op te blijven, wanneer hij vervangen zou worden door Stien.

Dank aan deze maatregelen zou de geneesheer, moest hij terugkomen, niet lang moeten kloppen. Dit toch gaf de boer op als reden van dit waken, maar tegen Louis zei hij stil :

— Die rovers in de omtrek voorspellen mij weinig goeds. Wij moeten zorgen niet in de slaap verrast te worden.

Alle lichten werden uitgedoofd en het gehele huis was schijnbaar in diepe rust.

Maar tegen elf uur kwam de knecht in de woonkamer.

— Baas, fluisterde hij, er is volk op het hof.

Ook Mathilde kwam uit haar kamer gelopen. Ze had zich haastig een weinig gekleed en verschrikt zei ze :

— Pachter, ik hoor gerucht bij mijn venster!

— Opgepast dan! zei de boer kalm. We moeten zien de rovers, zo deze nachtelijke bezoekers rovers zijn, te voorkomen. We zullen naar boven gaan, naar de zolderkamer.

Op het gerucht dezer stemmen kwamen ook de andere leden van het gezin toegelopen.

— Ach, wat gaan we nu weer beleven! kreet de boerin

— Zwijg, vrouw, om Gods wil spreek geen woord meer. Als ze dat daarbuiten horen, zijn we verloren, fluisterde de boer. Alleen als we de bandieten verrassen kunnen, is er hoop dat we ze verjagen.

Het moet zijn dat de mannen op het hof iets vernomen hadden, want luid werd er aan de deur geklopt en een forse stem riep :

— Doe open, wij brengen u de heelmeeester. Zijn paard is gevallen en de dokter stortte uit het rijtuig in de kracht.

— Ach, mijn arme vader! gilte Mathilde, terwijl deze naar de deur snelde. Maar de boer hield haar tegen en sprak gejaagd :

— Wat gaat ge doen, ongelukkige? Het is wellicht een list om hier binnen te geraken.

— Maar mijn vader!

— Die is veilig te Eernegem.

— Neen, hij heeft een ongeluk gehad.

— Dat zullen we spoedig horen, zo het waar is.

BAKELANDT

OP LEVEN EN
DOOD

En tot de lieden daarbuiten riep hij :

— Wie zijt gij?

— Boeren van Eernegem. Maar doe dan toch open. Moet de dokter dan sterven?

— En waarom bracht gij hem dan niet in een hoeve dichterbij? Laat de heelmeeester eens spreken, ik ken zijn stem.

— Hij is bezwijmd, of dood misschien. Durft gij het op uw geweten laden hem de deur niet te ontsluiten?

De boer begon te aarzelen. Het kon waar zijn. Maar eensklaps kwam Louis, die naar boven gegaan was, naar beneden stormen, roepende :

— Geloof ze niet, vader, ik zie messen blinken; ze zijn met velen. Het zijn rovers.

— Zult ge opendoen of niet? klonk nu een zware stem.

— Neen! riep de boer.

— Dan stampen wij de deur in en vermoorden alles wat in huils is.

Maar eensklaps hoorde men een schot en daarna akelig geschreeuw.

Louis was naar boven gegaan en had op de rovers geschoten.

Op het hof klonken vloeken, verwensingen en bevelen dooreen.

De rovers rameiden de deur met een dikke paal.

— Kom, moed houden, sprak de pachter bedaard. De deur is sterk. We zullen het klokje kleppen om hulp en onze twee geweren afvuren.

Het was moeilijk voor de belegerden om te schieten, zonder zich zelf bloot te geven, want de bandieten drongen zich zoveel mogelijk tegen de muur, terwijl van achter enige dikke bomen, talrijke pistolen naar het zolderraam gericht waren.

Akelig klonk de alarmbel door de nacht. Maar ach, de eerste hoeve was een kwartier ver. Zouden de bewoners, die wellicht vast in slaap waren, het horen?

Toch hield de baas moed. Hij vertrouwde voor een goed deel op de eikenhouten deur.

Louis sleepte een matras naar boven, trok het zolderraam open en plaatste ze er voor. Zo was het beschut tegen de kogels der rovers.

— Licht die deur haast plat? tierde een der wilde kerels met een geweldige vloek... Hier, zo niet! vervolgde hij woest, terwijl hij een der mannen op zij slingerde. Kapot moet ze, bij alle duivels, wie zou ons beletten hier binnen te komen? Alloh, mannen, we moeten die boer met al zijn gebroed naar de andere wereld zenden. Wie het eerst binnen is, gelijk langs waar. krijgt de helft van de buit.

Bakelandt moest voorzeker uitzinnig van woede zijn, om zulke roekeloze bevelen te geven.

De geweldenaar, soms onmachtig, om in de vreselijkste godslasteringen zijn razernij te uiten, trappelde en schopte dan als een beest. Niemand van zijn mannen waagde zich in zijn nabijheid.

— Paf! een kogel vloog rakelings langs zijn hoofd.

De boer hield zich flink en zijn zoon niet minder. Zij hanteerden de geweren en Stien laadde ze. De koewachter luidde onophoudend het alarmklokje, dat op het dak stond.

— Die vervloekte bel moet weg! tierde Bakelandt, die zich achter een

dikke boom verschool.

Maar of de geweldenaar ook nog zo heftig te keer ging, het klokje stormde voort.

— Wat duurt het lang, eer de mensen komen! riep de boerin. Durfde ik maar naar beneden gaan, dan zou ik een kaars ontsteken. Maar waar is Mathilde?

Ja, waar was de jonkvrouw?

Eensklaps klonk door de woning een schrille kreet:

— Hulp, moord!

— De rovers zijn in huis, gilde de pachteres. Nu is het met ons gedaan.

— Blijf, vader! sprak Louis gejaagd. Ik zal gaan zien, en met zijn geweer stormde hij de trap af naar de kamer der jonkvrouw.

— Hier, ik heb hem vast... een moordenaar, kreet het meisje, dat inderdaad haar handen geslagen had om het hoofd van een bandiet, die zich langs een klein raam naar binnen wilde wringen. Nu kon hij noch naar voor, noch naar achter en stief vreselijke vloeken uit.

— Doe uw handen weg! beval Louis.

Mathilde liet de rover los. Met de kolf van zijn geweer gaf de moedige jongeling de inbreker een geweldige slag op het hoofd. Tegelijkertijd trok men van buiten het lichaam weg.

— Louis! gilde het meisje, toen een schot klonk en een kogel de boerenzoon boven het hoofd vloog, en zij trok haar helper weg.

— We moeten dit venster verdedigen! sprak Louis haastig, en van het bed een kussen grijpende, wrong hij dit in de opening.

De toestand werd nu gevaarlijker, ja, onhoudbaar.

De voordeur werd bestormd; bij dit raam moest de wacht gehouden worden. Maar men kon ook langs de andere vensters een aanval wagen.

Het tedere meisje dat reeds de dood van haar vader beweeende, veranderde in een heldin. Zij had dit al getoond, doch nu sprak zij moedig:

— Blijf hier, Louis. Ik zal daarboven uw plaats innemen.

Zij spoedde zich naar boven en vertelde haastig het gebeurde.

Ondertussen luchtte Bakelandt zijn ongeduld door vervloekingen en bedreigingen, alsof zijn trawanten het konden helpen, dat pachter Edmond zijn voor- en achterdeur vernieuwd en ten overvloede met ijzeren platen geslagen had.

De kapitein had alle gedacht aan buit reeds opgegeven; alleen een helse wraak bezielde hem nog.

— Als ge niet opent, brulde hij, steek ik heel uw kot in brand!

Maar een gewerschot was het antwoord en een der bandieten, die zich wat te ver van de muur gewaagd had, viel gewond neer.

— Alle duivels! tierde de hoofdman. Alloh! begint met de stal in brand te steken.

— De pachter sidderde. Men zou zijn eigendom door het vuur verteren. Maar hij bewaarde zijn bedaardheid. Hij was het hoofd van het huis en moest het voorbeeld geven.

— Kan ik niet in stilte de woning verlaten en om hulp gaan? vroeg Mathilde.

— Moedig meisje! zei Edmond, maar dat mag ik niet van u vergen! Bovendien, het gehele huis is omsingeld en ge zoudt de rovers in handen vallen. Maar wilt gij het geweer laden, dan zal Stien schieten zo het nodig is. Ik kan

dan eens de ronde gaan doen, om te zien of er geen onraad is.

De knecht had al lang de ronde moeten doen, maar daartoe was hij te laf. Nu ook hield hij de tweeloop zo onhandig, dat Mathilde hem het geweer ontrukte en zei :

— Laat mij schieten ; ik heb het dikwijls uit spel gedaan, maar nu zal ik het ook wel kunnen.

Maar eensklaps klonk van de straatweg een gedruis, als van een naderende massa.

— Voort, mannen, tierde Bakelandt. Het is mislukt, neemt doden en gekwetsten mee !

De doktersdochter zond hen nog enige schoten na, maar weldra was de moordenaarsbende verdwenen.

Daar kwamen de geburen, boeren en werkmensen, wel twintig in getal.

— Gelukkig nog bij tijd, vriend Edmond ! sprak een van hen, toen de pachter de deur geopend had.

— God zij geloofd, ja ! antwoordde deze verheugd. Het is Van Damme ; naar ik zie hebt ge het gelui toch gehoord ?

— Ja, mijn vrouw werd wakker en wekte mij ook. Is dat geen gelui ? zei ze. Ik ging aan de deur horen en begreep, dat er bij u onraad was.

Haastig wekte ik de knechten, riep de geburen op en samen snelden wij herwaarts.

— Wij hebben een benauwd half uurtje achter de rug, en baas Edmond vertelde wat er gebeurd was.

Tot de morgen bleef men samen. Reeds vroeg werd het gerecht gewaar-schuw. Dit kwam uit Torhout over. De magistraten ondervroegen de bewoners der hoeve. Toen men Mathilde wilde roepen, opdat ook zij haar getuigenis zou afleggen, vond men haar niet meer. Waar was zij gebleven ? Niemand wist het, niemand kon enige inlichting geven. Men meende dat zij gaan slapen was, maar in haar kamer scheen ze alleen geweest te zijn, om zich volledig te kleden.

Nieuwe onrust over het lot van het meisje ! De boer en Louis snelden de weg op, om haar te zoeken, menend dat zij naar haar vader zocht. Zij liepen tot Eernegem, maar nergens kon men inlichtingen geven.

Doch in laatstgenoemde gemeente werden ze nu meer ongerust, nu niet alleen meer over de maagd, doch ook over de dokter. Niemand wist er iets af van een moord.

Wie had dan de valse tijding gebracht en met welk doel ?

— Ik begin het raadsel te begrijpen, zei de boer. Bakelandt had een aanslag tegen ons in de zin. Een verspieder zal hem de komst van de heelmeester verteld hebben. Die boodschap van een vermoorde was een list om de mannen van de hoeve te verwijderen. Gelukkig, dat moeder ons thuis hield, anders waren wij, als de geneesheer, in rovershanden en ik mag er niet aan denken, wat dan het lot van ons huisgezin zou geweest zijn.

Dat gefluit langs de weg diende om u te verjagen, opdat ge te Eernegem niet zoudt vernemen, dat de dokter in de val gelopen was ; misschien ook een sein om u te vangen, wat door uw snelle vlucht mislukte.

Arme heer Vermeulen en arme jonkvrouw Mathilde !

Kom Louis, wij zullen het gerecht van al deze bijzonderheden in kennis

stellen.

De gendarmen, die onmiddellijk weer opzoekingen gedaan hadden, vonden tegen de avond in een dreef van het Geuzenbos het lijk van de rampzalige heelmeester. Zijn dochter lag bezwijmd over het lichaam van haar vader.

Het meisje werd zachtjes naar de naaste hoeve vervoerd door de gendarmen Mathieu en François, terwijl de beide andere het overschot van de dokter wegdroegen.

Van de misdadigers was geen spoor te bekennen. En in de eerste twee maanden vernam men niet meer de minste aanslag, zodat de bevolking reeds in de blijde hoop leefde, dat Bakelandt met zijn wrede bende verdwenen was.

CARTOUCHE VAN DE PIJPELHEIDE

Bakelandt's vrouw woonde in een hutje aan de zoom van het woud, dat zich tussen Torhout en Brugge uitstreckte en dat destijds het Geuzenbos genoemd werd.

Haar kinderen waren door Bakelandt bij verschillende leden der bende geplaatst.

— Ze moesten onder het volk, had de kapitein gezegd,

Enkele dagen vóór Kerstmis zat Mie alleen bij het houtvuur, dat haar ellendig verblijf verwarmde en verlichtte.

— Mijn man heeft beloofd te komen en mij mee te nemen naar zijn spelonk, die hij in het bos heeft laten graven, mompelde ze.

Maar het duurt lang eer hij zijn woord houdt. Ik, de vrouw van de overste, leid het ellendigst bestaan van heel de bende... Ik leef hier als een verlatene, en geschuwd... ik, die recht heb op ieders eerbied... want ik ben zijn wijf. Maar ik weet het wel, dat de Pittemse, Isabella van Maele, meer over Bakelandt te zeggen heeft dan ik.

Zij is jonger en schoner... ik word oud... De schavuit heeft genoeg van mij. Ha! het is fel veranderd sedert hij mij meelokte uit moeders huis... welk een leven, welk een leven! Maar — en haar ogen fonkelden — dat die Pittemse oppasse! En Bakelandt ook! Hij belooft... maar hij schendt zijn woord, hij zal mij niet in de spelonk brengen! Doch dat hij oplet... ja, Bakelandt, let op... breng me niet tot het uiterste... of... ja... of ik verraad u, al zijt ge duizendmaal mijn man en de vader mijner kinderen!

En de haveloos geklede, de vermagerde, verdierlijkte vrouw balde de vuisten... vloekte en braakte verwensingen!

Nog lang zat ze in het vuur te staren.

Eensklaps luisterde ze.

Hoorde ze gerucht? Of was het de wind, die door de ontbladerde bomen gierde?

Neen, ze hoorde stemmen.

— Zou hij daar zijn? mompelde Mie. Zou hij toch zijn woord houden?

Haastig veegde ze haar tranen af, en in spanning keek ze naar de deur.

Twee heren traden in de hut. Ze waren in warme pelsmantels gehuld.

— Rijk volk, dacht Mie, en ze was reeds begerig naar geld.

Onmiddellijk voelde ze zich weer in de rol van bedelaarswijf, gelijk vroeger

THE FIRST BOOK OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955